

Arrest

nr. 134 625 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arresten nrs. X en X van 12 maart 2009 omdat hun voorgehouden vrees niet actueel, noch geloofwaardig is.

1.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in het kader van hun huidige respectievelijke tweede en derde asielaanvraag verzoekster en verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat (i) zij gepoogd hebben de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden, (ii) hun lange wachten alvorens te vluchten en alvorens een vraag tot internationale bescherming in te dienen de ernst van hun vrees ondermijnt, (iii) het feit dat zij eerst naar België zijn gereisd en daar pas na geruime tijd een asielaanvraag hebben ingediend, terwijl zij hiertoe ook de mogelijkheid hadden in Zwitserland een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en dit de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees ondermijnt, (iv) zij (gedeeltelijk) valse verklaringen aflegden over de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht uit Nepal, nu hun weergave van hun moeilijkheden met de maoïsten in hun eerste asielaanvraag niet overeenstemt met hun verklaringen hierover in hun derde asielaanvraag, en zij geen enkele rechtvaardiging geven waarom zij niet van in het begin hun relaas correct konden weergeven, (v) zij na afloop van hun eerste asielprocedure nog jaren wachtten alvorens opnieuw asiel aan te vragen, (vi) de door hen in het kader van hun huidige asielaanvraag neergelegde documenten op zich geen enkel bewijs vormen van de door hen beweerde problemen, (vii) zij er hoe dan ook niet in geslaagd zijn een actuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, (viii) hun vrees jegens de maoïsten louter hypothetisch is en hun vrees voor de Nepalese autoriteiten die hen verantwoordelijk zouden stellen voor het lekken van (geheime) regeringsinformatie geenszins overtuigend is, (ix) de door hen aangebrachte attesten van de politie ter staving van de zoektocht van de politie naar hen de nodige bewijskracht missen, (x) wat er ook van hun vrees voor de autoriteiten zij, bestraffing van het publiek maken van vertrouwelijke informatie op zich geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag inhoudt, (xi) hun vrees voor D.C. louter hypothetisch is en niet op enig objectief gegeven gestoeld, en verzoeker zelf aangaf sinds 2006 niets meer van hem te hebben vernomen en hieraan toevoegde dat deze mogelijk te oud is geworden en geen macht meer heeft, (xii) inzake verzoekers medische situatie, diens verklaringen omtrent zijn psychische problemen niet stroken met de door hen neergelegde medische attesten uit Nepal, uit geen van de voorgelegde talrijke medische attesten enig verband blijkt met de door hen geschetste problemen met maoïsten, en zij niet aannemelijk maken dat voor een verdere behandeling van verzoekers medische problemen niet opnieuw een beroep zou kunnen worden gedaan op de gezondheidsdiensten in hun land van herkomst, (xiii) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xiv) de door hen neergelegde documenten niet van aard zijn om bovenstaande appreciatie te doen wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het veelvuldig herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissingen. Een verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in Nepal en nood aan en vraag om bescherming van klokkenluiders volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 oktober 2014, voeren verzoekende partijen aan dat de beslissingen van de commissaris-generaal gesteund zijn op algemene informatie en zij niet minder dan 30 nieuwe stukken hebben aangebracht die door de commissaris-generaal niet concreet werden onderzocht. Volgens verzoekende partijen is het onaanvaardbaar dat bij een meervoudige asielaanvraag de in een eerdere asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid als gevolg heeft dat nieuwe stukken en elementen niet meer worden onderzocht, maar afgewezen worden omwille van een eerdere ongeloofwaardigheid. Op deze manier zijn volgens verzoekende partijen alle meervoudige asielaanvragen kansloos. Verzoekende partijen wijzen erop dat de stukken moeten onderzocht worden en aanvaard worden indien ze niet als vals kunnen worden bestempeld. Verzoekende partijen stellen dat zij niet weten op welke wijze zij dan hun gegronde vrees voor vervolging kunnen aantonen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting volledig voorbij gaan aan wat in de bestreden beslissingen en in de beschikking van 13 oktober 2014 opgenomen grond wordt uiteengezet. De huidige asielaanvraag van verzoekende partijen werd immers niet afgewezen omwille van een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid ten tijde van hun eerdere asielaanvragen, maar omdat in het kader van hun huidige asielaanvraag (i) zij gepoogd hebben de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden, (ii) hun lange wachten alvorens te vluchten en alvorens een vraag tot internationale bescherming in te dienen de ernst van hun vrees ondermijnt, (iii) het feit dat zij eerst naar België zijn gereisd en daar pas na geruime tijd een asielaanvraag hebben ingediend, terwijl zij hiertoe ook de mogelijkheid hadden in Zwitserland een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en dit de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees ondermijnt, (iv) zij (gedeeltelijk) valse verklaringen aflegden over de feiten die aanleiding zouden hebben

gegeven tot hun vlucht uit Nepal, nu hun weergave van hun moeilijkheden met de maoïsten in hun eerste asielaanvraag niet overeenstemt met hun verklaringen hierover in hun derde asielaanvraag, en zij geen enkele rechtvaardiging geven waarom zij niet van in het begin hun relaas correct konden weergeven, (v) zij na afloop van hun eerste asielprocedure nog jaren wachtten alvorens opnieuw asiel aan te vragen, (vi) de door hen in het kader van hun huidige asielaanvraag neergelegde documenten op zich geen enkel bewijs vormen van de door hen beweerde problemen, (vii) zij er hoe dan ook niet in geslaagd zijn een actuele vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, (viii) hun vrees jegens de maoïsten louter hypothetisch is en hun vrees voor de Nepalese autoriteiten die hen verantwoordelijk zouden stellen voor het lekken van (geheime) regeringsinformatie geenszins overtuigend is, (ix) de door hen aangebrachte attesten van de politie ter staving van de zoektocht van de politie naar hen de nodige bewijskracht missen, (x) wat er ook van hun vrees voor de autoriteiten zij, bestraffing van het publiek maken van vertrouwelijke informatie op zich geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag inhoudt, (xi) hun vrees voor D.C. louter hypothetisch is en niet op enig objectief gegeven gestoeld, en verzoeker zelf aangaf sinds 2006 niets meer van hem te hebben vernomen en hieraan toevoegde dat deze mogelijk te oud is geworden en geen macht meer heeft, (xii) inzake verzoekers medische situatie, diens verklaringen omtrent zijn psychische problemen niet stroken met de door hen neergelegde medische attesten uit Nepal, uit geen van de voorgelegde talrijke medische attesten enig verband blijkt met de door hen geschetste problemen met maoïsten, en zij niet aannemelijk maken dat voor een verdere behandeling van verzoekers medische problemen niet opnieuw een beroep zou kunnen worden gedaan op de gezondheidsdiensten in hun land van herkomst, (xiii) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (xiv) de door hen neergelegde documenten niet van aard zijn om bovenstaande appreciatie te doen wijzigen.

Voorts gaan verzoekende partijen er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo missen de twee attesten van de politie die verzoekende partijen ter staving van de zoektocht van de politie naar eerste verzoekende partij neerlegde, met name het attest van de districtspolitie d.d. 13 juni 2012 en het attest van de grenspolitie d.d. 15 juli 2012, de nodige bewijskracht gelet op het gesolliciteerd karakter ervan. Zo is het vooreerst geenszins aannemelijk dat een politiedienst een attest getiteld 'to whom it may concern', wat wijst op een gesolliciteerd karakter, zou uitreiken waarin zij bevestigt dat eerste verzoekende partij gezocht wordt. Met betrekking tot deze twee politiedocumenten verklaarde verzoekende partij overigens dat haar familie, op haar uitdrukkelijke vraag, naar de politie is gestapt met de mededeling dat zij vermist was en met de vraag of zij haar konden zoeken. Verzoekende partijen hadden immers nieuwe documenten nodig bij hun nieuwe asielaanvraag. Hiermee onderstrepen ze zelf het gesolliciteerd karakter van deze twee documenten. Voorts legde verzoekende partij bij zijn eerste asielaanvraag een politieattest neer d.d. 25 januari 2008 dat opgesteld was op de initieel door haar opgegeven valse identiteit. Bijgevolg is duidelijk dat verzoekende partij in staat is niet-authentieke politiedocumenten te verkrijgen.

Wat betreft de bundel informatie waaruit blijkt dat het DFID het Strengthening the Prime Minister's Office Project sponsorde en de reeks documenten die het bestaan van de NGO TIMES Nepal moeten aantonen (de oprichtingsakte van Times Nepal, de registratieakte bij het CDO (Chief District Office) in Kathmandu, een attest van aansluiting bij de Social Welfare Council, een certificaat van affiliatie van TIMES Nepal bij de Social Welfare Council, een afprint van een lijst van NGO's die aangesloten zijn bij de Social Welfare Council waarin TIMES Nepal vernoemd wordt en een overzicht van de stichtende leden van TIMES Nepal) stelt de Raad vast dat deze stukken aantonen dat DMS en TIMES Nepal wel degelijk bestonden. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist, doch het weze te worden benadrukt dat deze documenten op zich geen enkel bewijs leveren van de door verzoekende partijen beweerde problemen. De bundel documenten i.v.m. Player's And Info Park (PAIP) bevestigt het bestaan hiervan, alsook de betrokkenheid van eerste verzoekende partij erbij. Tevens bevestigen deze documenten i.v.m. PAIP haar link met Diwakar Chand. Ook deze documenten tonen evenwel de door hen beweerde problemen niet aan. Hetzelfde geldt voor de teksten i.v.m. de aanval op Kantipur Publications. Deze teksten tonen, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij ermee beoogde duidelijk te maken, op zich overigens ook niet aan dat zij als spion voor Diwakar Chand werkte.

Wat betreft de transferbrief van the Ministry of General Administration, de transferbrief van the Office of the Prime Minister and Council of Ministers, en een personeelsfiche van the Ministry of General Administration, stelt de Raad vast dat deze documenten bevestigen dat eerste verzoekende partij

werkte voor het Cabinet Secretariat en The Office of the Prime Minister and Council of Ministers, een gegeven dat evenmin door de commissaris-generaal betwist wordt. Bovendien wordt hierover nog het volgende opgemerkt in de bestreden beslissing: *“Ook uw vrees voor de Nepalese autoriteiten die u verantwoordelijk zouden stellen voor het lekken van (geheime) regeringsinformatie is geenszins overtuigend. U stelde dat er geen gerechtelijk onderzoek tegen u loopt in Nepal. U stelde dat de politie u al jaren opspoort en dat pas na uw arrestatie uw dossier aan de rechtbank zal worden overgemaakt (CGVS II 3de AA, blz. 10-11; CGVS III 3de AA, blz. 6). Dergelijke uitleg overtuigt niet. Indien u werkelijk gezocht zou worden, kan er verwacht worden dat er inmiddels een zaak tegen u werd opgestart. Bovendien bestaat het DMS systeem niet meer. De DFID heeft de geldkraan dichtgedraaid. Verder is het hoogst opmerkelijk dat u volgens uw personeelsdossier nog steeds in dienst zou zijn en bij terugkeer meteen uw job zou kunnen hervatten, in verband waarmee u een transferbrief van the Ministry of General Administration, een transferbrief van the Office of the Prime Minister and Council of Ministers, en een personeelsfiche van the Ministry of General Administration neerlegde. U leidde hieruit af dat de Nepalese overheid wacht op uw terugkeer om u te vervolgen (CGVS IV 3de AA, blz. 3-4). Een dergelijke situatie wijst echter helemaal niet op een vervolging door uw autoriteiten. Uw conclusie is puur hypothetisch. U vertrok met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Kathmandu, keerde terug en vertrok opnieuw, zonder problemen. U gaf weliswaar aan dat uw probleem misschien pas sinds 2007 of 2008, i.e. na uw vertrek uit Nepal, geweten is in Nepal (CGVS II 3de AA, blz. 10), maar bracht geen concrete elementen aan om deze bewering te staven. Wanneer u later uitdrukkelijk opnieuw gevraagd werd wie er sindsdien wat te weten gekomen is, antwoordde u dat het moeilijk is uit te leggen en greep u terug naar uw laatste ontvoering, d.d. 5/9/2002 (20 december 2005), waarbij u uw paswoord gaf en op die manier informatie lekte (CGVS IV 3de AA, blz. 8). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het hoogst opmerkelijk is, mocht u werkelijk een dergelijke vrees koesteren, dat u een Facebook account heeft onder eigen naam met foto met vermelding dat u in België woont. Uw vrees voor de autoriteiten berust slechts op hypothesen en vermoedens van uwentwege die u niet kan schragen met concrete objectieve elementen.”*

Inzake de medische situatie van verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat zijn verklaringen hierover niet stroken met de door hem neergelegde medische attesten uit Nepal. Zij verklaarde immers dat haar gezondheidsproblemen begonnen nadat zij in 2057 (2000) op haar bureau van Player's And Info Park voor het eerst gefolterd werd door maoïsten (zie geschreven verklaring blz. 2 stuk 8 in groene map). Uit een van de attesten van het KMC Teaching Hospital, met name een attest d.d. 1/7/2003 (2 november 2006), blijkt evenwel dat zij op dat moment reeds acht jaar met slapeloosheid en angstgevoelens kampte, i.e. reeds eerder dan het incident in 2057 (2000). Hoe dan ook blijkt uit geen van de talrijke Nepalese medische attesten die zij neerlegde enig verband met de door haar geschetste problemen met maoïsten. Een attest d.d. 18/1/2002 (1 mei 2005) van het Kathmandu Medical College stelt dat haar ziekte het gevolg is van uw constante werkdruk. Wat betreft de Belgische medische getuigschriften, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat er in het attest d.d. 17 mei 2013, alsook in de medische verslagen van Dr. P. Mouton, genoteerd staat dat de psychische problemen van eerste verzoekende partij te maken hebben met meerdere ondervragingen met foltering door de politie in Nepal – iets waarover zij met geen woord heeft gerept op het Commissariaat-generaal, integendeel, zij maakte expliciet duidelijk dat de politie haar door haar positie nooit lastigviel (CGVS IV 3de AA, blz. 6) – roept verder vragen op bij de waarachtigheid van de door haar beweerde oorzaak van uw psychische problemen. Voorts wordt er terecht op gewezen dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid louter een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij erkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Ook wat betreft de overige door verzoekende partijen neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom deze niet vermogen de door hen aangevoerde problemen aan te tonen: *“Uw paspoort, uw citizenship card, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de foto's van uw huwelijk, de luchtfoto's van uw woonplaats, uw Nepalese diploma's en opleidingscertificaten alsook de certificaten inzake diverse professionele taken, het identiteitsbewijs als verzekeringsmakelaar, het attest inzake uw werk als tijdschriftredacteur, en het registratiebewijs van Tiger Securities bevestigen uw identiteit en nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw woonplaats, alsook uw opleiding en diverse van uw beroepsactiviteiten, die hier niet ter discussie staan. De attesten van de inburgeringscursus en taallessen staven uw inburgeringsinspanningen in België, niets meer. Zij hebben geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging of ernstige schade ten aanzien van Nepal. De documenten uit Spanje tonen louter uw verblijf aldaar aan. De bundel documenten i.v.m. Cyber Info System bevestigt het bestaan van dit bedrijf en uw rol hierbij, wat niet wordt betwist. Het attest i.v.m. uw aanstelling tot Computer Operator, de taakbeschrijving van uw job als Computer Operator, uw werkbadge van The Office of the Prime Minister and Council of Ministers, het verslag van een meeting van The Office of the*

Prime Minister and Council of Ministers d.d. 6/8/2059 (22 november 2002), en het verslag d.d. 21/9/2063 (5 januari 2007) bevestigen dat u werkte voor het Cabinet Secretariat en The Office of the Prime Minister and Council of Ministers. Dit staat voor mij niet ter discussie. Het verslag d.d. 6/8/2059 (22 november 2002) maakt voorts duidelijk dat The Office of the Prime Minister and Council of Ministers belang hecht aan de vertrouwelijkheid van bepaalde overheidsinformatie, maar toont op zich geenszins aan dat u aldus beschuldigd zou worden van het lekken van dergelijke informatie en hierom actief gezocht zou worden door uw autoriteiten. De aanbevelingsbrief van het Human Rights Protection Joint Forum werd opgesteld na uw derde asielaanvraag in België en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien wordt de bewijswaarde van dit attest sterk onderuit gehaald doordat erin geschreven staat dat u gezocht wordt door de politie, een verklaring waarvan, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, de geloofwaardigheid ernstig op de helling staat. Bovendien kan u zelf niet exact duiden welk onderzoek deze mensenrechtenorganisatie zou hebben uitgevoerd (CGVS III 3e AA p. 3). Uw ontslagbrief d.d. 7/9/2011 en de twee emailberichten met een voormalige collega m.b.t. uw ontslagbrief bevestigen hoogstens uw niet-officiële aanvraag tot ontslag, niets meer. De teksten over de moord op Ram Hari Shreshta, over een zakenman die afgeperst werd door maoïsten, over de dood van twee aan de Maobadi gelinkte studenten, over een Nepalese kandidaat ambassadeur die beschuldigd werd van het lekken van informatie, over de beslissing van de Nepalese regering om bepaalde overheidsinformatie vertrouwelijk te maken, over de Minister of General Administration die actie onderneemt tegen ambtenaren die informatie lekken, over Bradley Manning, Edward Snowden en Raymond Poeteray betreffen alle algemene informatie en hebben geen betrekking op uw persoonlijk asielrelaas en/of tonen uw persoonlijke problemen op geen enkele wijze aan. De twee politieattesten, de Belgische medische attesten, de Nepalese medische attesten, de bundel documenten ter bevestiging van het bestaan van TIMES Nepal, de bundel documenten ter bevestiging van de sponsoring van het Strengthening the Prime Minister's Office Project door DFID, de bundel documenten met betrekking tot Player's And Info Park (PAIP) en uw link met Diwakar Chand, de teksten over de aanval op Kantipur Publications, de transferbrief en de personeelsfiche van the Ministry of General Administration, en de transferbrief van the Office of the Prime Minister and Council of Ministers kwamen hierboven reeds aan bod. De door u geschreven weergave van uw levenswandel en asielrelaas en van uw professioneel verleden in Nepal voegt geen nieuwe elementen toe aan de verklaringen die u aflegde ten overstaan van het Commissariaat-generaal."

Gelet op voorgaande bevindingen aangaande de door verzoekende partijen neergelegde stukken, kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk worden gevolgd waar deze opwerpen dat de door hen voorgelegde documenten niet werden onderzocht en treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken op zich geen enkel bewijs vormen van de door hen beweerde problemen.

5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS